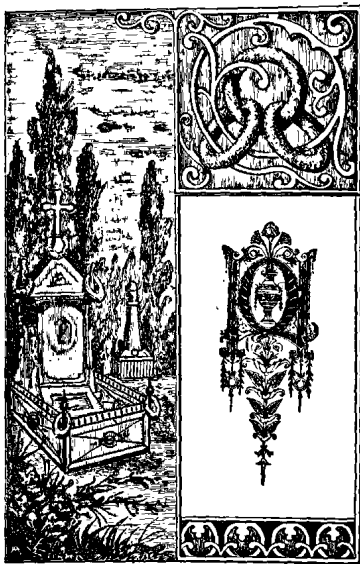

Ի ՏԱՊԱՆ

ՎԱՂԱՄԵՈՒԿ ԵՂՐՈՐ

ՍԻՐՆԵՆՈՑ

ԵՂՆԵՐԵՐԳ

ԸՔՈՒԹԵԱՆ, և արհաւրաց ազ-
դիչ, գիշեր սեաղէմ,
Յերբ անեղ տեսիլ քոյին աղմը-
կեսցէ գորտս 'ի գող-
ի՛մ իմիջ 'ի սառնեղէն ժանտ
ձեռացդ ակն ունիցիմը,
Բաց ի մալլ ըստուերական լը-
ռութենէ քոց յարկաց .
Յանցատակ ժամանակին յան-
դունդս ի սոյզ կայ մեզ զնալ,
Յերեսաց քաղցր արևուն 'ի
ծոցդ իշեալ ջրտագին:

Անուն քո լոկ, մահ, դարին մաժուցանէ յերակունս .
Ողորմագին ոտն 'ի գողգոլ ճըգնիմը 'ի քէն խուստուսել,
Այլ դարձադարձ անդրէն 'ի սուր քոյոց ժանեացդ ըմբռնիմը,
Թէպէտ դու մեզ յակամայս անմահութեան հորդես շաւիղ .
Բայց, ո՛հ, սիրտը սիրալիք՝ այնց են ցաւոց մահ բաղումը,
Որ աստէն լալահառաչ յածին 'դ ալիս աշխարհածուփ:
Այգունակ, Եղբայր սիրուն, վըշտաց թողեր զմեզ 'ի վիհ .
Ո՛հ, չե էր քո ժամ տըխուր . չե խոնարհեալ քոյդ երեկ
Տան մեզ հրաժեշտ՝ արփաթեւեալ հոգւոյդ յանմահ ջընծութիւն:
Լըռեցեր իբր աղանեսակ հեղիկ 'ի քոց մըրմընջոց,
Ջերդ ծաղիկ դեռափըթիթ խամրեալ 'ի ժանտ խորշակէ:
Որն այն նրսեմական ճակատագրի մահացուաց,
Որ 'նդ յաւիտեանցն ովկիան թաւալազլոր զայն 'ի հիւ,
Եհաս ահա, և զմեզ արկ գիւր դրօշակ մահահամարոյր:
Թէ գերկիւզ գիշերաժամ զակն յածիցեմը, վեհ արփիք
Արտասուագին անդր 'ի բարձունս նըշանացի գեքց ցուցանեն .
Եւ յուռոյն յորժամ սոխակ սրտանըմիկ յօրինէ նուագս,
Մըրմունն ողբոց թըր համբուն հըծծել 'ի խոր լըռութեան՝
Ի սուգ քաղցրիկ և զլաւթ նրսեմացեալ արևուդ .
Եւ մինչ վըտակ կարկաշտահ առ սուրբ յիմաւը անցանէ,

Հանգոյն ծովու արևտանը՝ թրւի զմեր ունկն աղմըկել։
Այսպէս բնութիւնն համայն 'ի սուղ գոգ ընդ մահ քո վարակի։
Դրժնէ բախտին կազեալ զամ մի 'նդ քեզ, ո՛հ, լըբոյց վաստակեալ։
Խոցք 'ի օրրտիդ մաշեալ ըզկեանադ, անկեալ լուծան դէմք քո զըւարթք։
Սակայն երկնից զըտար հաճոյ, և 'ի մահճի անմըռունչ։
Ամբառ ցաւոց իբր անըզայ քրիստոսաբար տարար ցանկ։
Ո՛վ ունէր ակն յասպարիդիդ այսպէս ընդ փոյթ քեզ 'ի ծայր
Հասեալ՝ բարեաւ մնա՛ տեսել քոյց եղբարց սիրելեաց։...
Ըզսիրտ մեր մինչ քուն անդորրաւէտ յանձանձէր,
Գիշերագնաց երեւ յերկրէ թրուեար 'ի ստոյգ հայրենիս՝
Յունկանէ և ըզմեզ անդր ըզհետ քո կարդալով։
Հանգչի մարմինդ 'ի նինջ անոյ՜ 'ի զրաւ ծանունց քոց վըշտաց։
Ականողեացդ աղիւսեալ դրու՜ք ընդդէմ բնութեան և լուսոյ,
Եւ լըսելիքդ անլուր զրուցաց մեր և երգոց մուսայից։
Բարէ, այլ չես և չիցես մեզ։ ոչ 'ի մեր սիրտ քո վարդ ժրպիտ
Ազդեացէ խինդ, և՛ ոչ փայլեսցին ամբիժ գնացից քո ճանձանչք։...
Այլ դու, Եղբայր, զայս մեր յետին ողոյն և ջերմ հառաչանս
Առեալ տարցիս 'ի քո դամբան յառհաւատչեայ սիրոյս մեր։
Եւ մեք առ քով եկեալ չիրմաւ՝ սըփռեսցուք հոյլս 'ի ծաղկանց,
Եւ ցօղեսցուք զայնս 'ի մերոց բըղխեալ սըրտիցն արտասուօք,
Քո վասն առ Տէր 'ի բարձունս անդ & 'ի խորոց կարդալով ք։
Թէ մեզ չիք այտուհետեւ աստէն ըզքեզ տեսանել,
Հրեշտակ խաղաղութեան՝ որ զքոյդ ոսկերս հանգուցէ,
Յեց 'ի տապանդ խոնարհեալ և պսակ սարդի 'ի ձեռին՝
Լսփոփանս քեզ մատուցէ և զհառալ մեր կարճեսցէ,
Ի խաչ անդր ակնարկեալ 'ի պահապան գերեզմանաց,
Յոր յոյս կենդանութեան գաղտաղողի դիտէ զմեռեալս,
Եւ դրոյմեսցէ անջինջ կընքաւ ըզխշատակդ 'ի հօգիս։
Երթ, Եղբայր, և 'ի խորան մինչ անմահից սաւառմիս,
Յիշեալ զի են յերկրի տըրտմագին քո սիրելիք։

ԴՈՒՍՏՐՆ ՎԱՂԱՄԵՌՈՒԿ

ՍՓՈՓԷ ԶՄԱՅՐ ԻՌԻ ԽՕՍԵԼՈՎ ԶՀԱՅՐԵՆԵԱՅՆ

Մեկնիմ յիմոց սուրբ հայրենեաց՝
Լսփոփել զքո սիրտ վրշտակեաց,
Է՛ր դիմ չիրմաւ ծաղկազարդիկ
Յօղես արտօսք, իմըս մայրիկ։

Ի սոսկալի մահուն դիմակ
Զհնչ գոյ չգիտեմ ինչ անուշակ,
Ի դէտ կան իմ ականողիք
Ի քեզ յերկրիս, քաղցըր մայրիկ։

Յոսկեմանձ ամպ վառ 'ի վառ
Ընդ այլ հրեշտակս յօրինեալ պար,
Որհնեմ զՍտուռած ձայնիւ դաշնիկ,
Լսփոփեալքիւ, սիրուն մայրիկ։

Արկեալ զինն ձորձ ձիւնաթոյր,
Ի շող լուսոյն նագիւմ ընդոյր,
Մածանին հեղքս ոսկեղինիկ
Մի, ո՛հ, մի լար, աղու մայրիկ։